

D voor Daisy

Nick Aaron

D voor Daisy

De blinde speurneus nr. 1

Uit het Engels vertaald door de auteur

Oorspronkelijke titel: *D for Daisy*

UITGEVERIJ DE VAGEBOND

Alle titels in *The Blind Sleuth Mysteries*:

- 1943: D for Daisy
- 1946: First Spring in Paris
- 1952: Honeymoon in Rio
- 1956: Cockett's Last Cock-up
- 1960: Murder on the High Sea
- 1964: The Desiderata Stone
- 1967: Blind Angel of Wrath
- 1972: Berlin Fall
- 1984: The Nightlife of the Blind
- 1986: Daisy's Pushkin Duel
- 1989: Daisy and Bernard
- 1992: The Desiderata Gold
- AD 67: The Desiderata Riddle
- AD 76: Desiderata's Lost Cause
- 1990s: Back to Africa
- 1990s: The Icarus Case
- AD 79: August in Pompeii
- 1990s: The Murder Convention
- 1990s: The Empty Grave Chronicles
- AD 87: The Ghost Player

*Wij allen grommen als beren, we klagen en kreunen
droevig als duiven. Wij hopen op recht, maar het is er
niet, op redding, maar ze blijft ver van ons.*

Jesaja 59:11

INHOUD

I	1943: Moord boven Berlijn	9
II	1939: Hoe Daisy Ralph ontmoette	34
III	1943: De begrafenis	61
IV	1943: Bombardementsvlucht	81
V	1944: Een zinkend gevoel	123
VI	1949: Vijf jaar later	140
VII	1945: V-dag	165
VIII	1950: De confrontatie	182

I 1943: Moord boven Berlijn

Die nacht, toen ze eindelijk over de Nederlandse kust vlogen en de Noordzee bereikten, werden de bemanningsleden aan boord van D-Daisy erg nerveus. Ze waren bijna thuis, wat een opluchting had moeten zijn, maar hun skipper was uitgeschakeld, en Derek, de vluchttechnicus, had de stuurknuppel overgenomen. Hij had het vliegtuig nog nooit laten landen. Hij riep nu naar de andere mannen over de intercom.

‘Staartschutter! wat denk je? Kan de neusschutter zijn post nu verlaten?’

‘Ja, ja, ik denk van wel! We zijn nog steeds binnen bereik van de “bandieten”, maar als ze aanvallen zullen ze zeker van achteren komen. Laat ze dus maar over aan de middenschutter en mij. Wij rekenen wel met ze af.’

‘Oké! In dat geval, Ken, kom onmiddellijk naar boven! Ik wil jou zo snel mogelijk als mecaniciens inzetten. En vergeet je parachute niet; we moeten paraat blijven om te springen.’

‘Begrepen! Ik kom eraan!’

Het kostte Ken wat tijd om zijn masker los te koppelen van de zuurstoftoevoer, zijn vlieghelm van de intercomlijnen, en om zichzelf en zijn lompe vliegpak uit de smalle neuskoepel van de Lancaster te bevrijden. Ondertussen riep Derek naar de marconist, die vlak naast de eerstehulp post zat: ‘Radio! Hoe gaat het met de skipper? Kun je een pols voelen?’

‘Weet niet! Ik dacht dat ik een poos terug iets voelde, maar nu weet ik het echt niet meer. Maar ik voer nog steeds wat zuurstof naar zijn masker toe.’

‘Goed zo! Kun je geen zakspiegeltje tussen zijn tanden steken of zo; kijken of hij nog ademt?’

‘Maar ik heb geen zakspiegeltje, verdomme! Wie heeft er

nou een zakspiegeltje bij zich op zo'n vlucht? Je vliegt toch niet naar Berlijn om je te scheren!'

'Rustig, man, in godsnaam!'

Derek en de bemanning gingen ervan uit dat hun skipper was geraakt door luchtafweer, door flak, ook al was er geen zichtbare wond. Tijdens hun missie die nacht waren ze door verschillende barrages gevlogen, zowel op de heen- als op de terugweg. Dat was onvermijdelijk bij een operatie als deze, diep in vijandelijk gebied. Het betekende dat je gewoon door moest vliegen tussen de op grote hoogte ontploffende granaaten, met granaatscherven die alle kanten op schoten. En dat betekende dan weer dat je je kans moest wagen in een dodelijke loterij die maar weinig winnaars kende. Kleinere scherven schoten dwars door de huid van het vliegtuig heen en konden een bemanningslid raken als een dumdummy kogel. Soms kreeg een pechvogel een voltreffer en ontplofte zijn hoofd of zijn borst. Je hoorde gruwelijke verhalen. In dit geval leek het erop dat de skipper zwaar gewond was geraakt door een vreemde splinter die een vitaal orgaan had verscheurd, maar aan de buitenkant nauwelijks sporen had achtergelaten.

Ken was ondertussen van de onderkant van de neus naar het vliegdek geklommen en had zijn zuurstof en intercom aangesloten op de post van de vluchttechnicus, rechts van de stoel van de piloot. 'Neusschutter meldt zich, ik ben nu op jouw post, Derek, wat moet ik doen?'

'Lees gewoon de cijfers af van elke meter op het paneel voor je. Begin linksboven en ga rij voor rij naar beneden, als in een boek.'

Ken begon de cijfers af te roepen.

'Sneller! Sneller! We hebben niet veel tijd!'

Toen hij klaar was met het voorlezen van de cijfers vroeg de neusschutter angstig: 'Wat vind je ervan, Derek, is alles in orde?'

'Ja, de kist is in orde, godzijdank. Brandstofwaarden goed. Hydraulica goed. D voor Daisy kan landen.'

‘Ja, maar kun jij haar ook aan de grond zetten?’

‘Ik weet het niet, verdorie! Ik heb het nog nooit gedaan. Het is niet zo makkelijk... Luister, jongens, ik ben niet goed in schuin vliegen en de flappen bewerken om onze snelheid tijdens het dalen te verminderen. Dat is nogal lastig, zoals je je kunt voorstellen. Dus we landen straks met een veel hogere snelheid dan we gewend zijn, oké? Het zal een ruwe landing worden... Nou, radio, ik denk dat het tijd is om vooruit te seinen en het volgende door te geven: skipper uitgeschakeld; mecaniciens aan het stuur; noodlanding vereist; gewonde man aan boord in kritieke toestand... Oké?’

‘Begrepen! Ik ben al bezig.’

Zodra de mensen van de vluchtleiding het bericht hadden ontvangen, was het hun beurt om nerveus te worden, ook al behoorde zoiets gewoon tot hun dagtaak. Het was niet ongevoon dat een bommenwerper dode of gewonde bemanningsleden aan boord had. En soms was het de skipper, de piloot zelf, die was uitgeschakeld. Maar helaas was er tegenwoordig geen copiloot meer op een bommenwerper aanwezig, om de eenvoudige reden dat piloten schaars waren. Het was dus de mecaniciens die de bommenwerper aan de grond moest zetten, en dat was waar iedereen nerveus van werd. Het voor de eerste keer landen met zo’n kolos was een riskante klus en een beangstigende ervaring voor alle betrokkenen.

De vluchtleiding had een landingsbeurt voorbereid voor de arme kerels; ze hadden een vrije startbaan nodig; de andere bommenwerpers moesten in de wachtrij blijven totdat het toestel in nood was geland. Een ervaren piloot die in directe verbinding stond met de mecaniciens aan boord van de Lanc probeerde hem door de landingsprocedure te praten. Tegen de tijd dat D-Daisy haar aanloop naar de vliegbasis inzette, en de eerste gloed van de dageraad aan de horizon achter haar begon op te lichten, was alles in gereedheid gebracht.

De Lancaster knalde met hoge snelheid op de landingsbaan, Derek schakelde meteen de motoren uit, liet de rem-

kleppen zo ver mogelijk zakken en trapte zo hard als hij maar durfde op de wielremmen van het landingsgestel. Als door een wonder bleef het reusachtig toestel stabiel en kwam gierend tot stilstand, net terwijl de ambulance en de brandweer kwamen aangesneld. Toen sprong de bemanning in actie, haalde het levenloze lichaam van de skipper los van het bed in de eerstehulp-post en lichtte het op, klauterde ermee door het smalle gangpad naar de toegangsdeur achterin. De verplegers stonden al klaar met een draagbaar; de skipper werd onmiddellijk weggevoerd en de ambulance vertrok met hoge snelheid.

De drie vriendinnen van Daisy zaten geeuwend en mopperend aan haar keukentafel, in haar kleine flat in Tufnell Park, op diezelfde winterochtend om half acht.

'Ik ben nog niet eens wakker,' mompelde het eerste meisje, Mildred.

'Ik zou nog in bed moeten liggen, lekker warm en knus,' voegde de tweede, Eleanor, eraan toe.

'Ik ga toch zakken voor dat examen,' zei de derde, Doris, die dacht dat ze heel wijs was. Het was niet waarschijnlijk dat ze zou zakken, maar ze geloofde in pessimistisch zijn zodat je erop kon rekenen dat de uitkomst reuze mee zou vallen.

Op dat moment keerde Daisy rap terug naar de keuken en op de licht bazige manier die haar zo eigen was, riep ze uit: 'Kop op, meiden! Ik hoor jullie al mopperen vanaf de andere kant van de flat.'

Ze had een model van gips en papier-maché in haar handen, dat ze net uit haar slaapkamer had gehaald. Haar flat lag bezaaid met deze anatomische modellen, geleend van de beroepsopleiding: het skelet, de spieren, het zenuwstelsel.

'Eens kijken, wat hebben we hier? De spieren van de menselijke romp.'

Daisy ging aan de tafel zitten met het model voor zich, en met opgeheven hoofd, zonder naar haar handen te kijken,

begon ze de spieren van de borst en schouders een voor een te verwijderen, waarbij ze de naam en de bijzonderheden van het ene deel na het andere vermeldde. Haar drie vriendinnen checkten om de beurt de antwoorden in hun anatomieboeken. Ze was nogal ongeduldig en spoorde hen onophoudelijk aan, terwijl ze de ene spier na de andere voorlegde.

‘Jeetje! Dit is griezelig, Daise,’ riep Mildred, ‘je kent de stof al woord voor woord uit je hoofd!’

‘Ja,’ gaf Daisy toe, ‘ik geloof dat ik alles vrij goed in mijn hoofd heb zitten.’

‘Daarom vraag ik me af waarom we hier zijn. Je hebt onze hulp niet echt nodig,’ merkte Eleanor op.

‘Nou, schat, aangezien ze deze anatomieboeken niet in braille hebben, heb ik nog steeds jouw ogen nodig om de antwoorden voor mij na te kijken, nietwaar? Trouwens, is het nooit bij je opgekomen dat ik in feite degene ben die jullie helpt om deze dingen goed te onthouden, in plaats van andersom?’

‘Hoe het ook zij,’ mopperde Doris, ‘over dat examen hoeft jij je in ieder geval geen zorgen te maken!’

Ze gingen door met het oefenen van de spieren van de borstkas, Daisy haalde ze uit elkaar en zette ze weer in elkaar. Tegen de tijd dat de romp weer compleet was, merkte ze plotseling op: ‘Waarom zijn deze modellen eigenlijk altijd mannelijk? Hoe moeten we een patiënt behandelen als er een paar tieten in de weg zitten, hier... en daar!’ En ze glimlachte doodgemoedereerd, terwijl haar kleine tanden en de kuiltjes in haar wangen haar hele gezicht iets kinderlijks en onschuldigs verleenden.

De meisjes grinnikten vertederd. Je kon altijd op Daisy rekenen voor een originele kijk op de dingen. Daarom waren ze zo aan haar gehecht. Natuurlijk kon je niet weigeren om een blinde klasgenoot te helpen, maar in haar geval was er meer aan de hand. Dat moest wel, want ze was nogal veeleisend.

Om te beginnen waren de meisjes er trots op dat ze een

medische opleiding volgden in het St Mary's ziekenhuis, aan de Universiteit van Londen, niets minder dan dat! De meeste meisjes kregen helemaal geen opleiding en de weinigen die dat wel deden, wilden meestal verpleegster worden, maar als fysiotherapeuten in spe voelden deze studenten zich ver verheven boven de verpleegsters in opleiding. Daisy had ooit tegen hen gezegd: 'Verpleegsters doen alleen wat de dokters zeggen en ze willen zo snel mogelijk met eentje trouwen. Als fysiotherapeute ben je tenminste je eigen baas!'

Dat was nog zoiets met haar: ze was al getrouwd met een bommenwerperpiloot, toe maar! Officieel heette ze Mevrouw Ralph Prendergast. Ze had een eigen flat, de plek waar ze nu waren. Ze had elke keer dat haar man met verlof kwam seks met hem. Hoe ontzagwekkend! En niet alleen had ze seksuele ervaring, maar ze was er ook heel open over en bereid om haar kennis te delen. 'De juiste term is de liefde bedrijven,' corrigeerde ze hen altijd. Maar omdat de meeste van haar medestudenten nog maagd waren, was het onderwerp gehuld in mysterie en fascineerde het hen mateloos.

Op een gegeven moment, aan de keukentafel, zei Mildred: 'O, alsjeblieft, Daise, geef me niet die Medusa blik van je, iedereen kan zich vergissen! Kan ik het helpen dat de trapezius en de deltoïde zo'n beetje als hetzelfde klinken voor mij?'

'Het spijt me, maar ik haat het als je verwarring zaait in mijn hoofd, dat is alles.'

Doris, die nieuw was in de groep, zei sussend: 'Het moet frustrerend zijn om blind te zijn als je zo slim bent!'

Maar dat leidde alleen maar tot nog een minachtende frons.

De twee andere meisjes grinnikten ongemakkelijk, en Eleanor zei: 'Lieve Daisy, soms doe je me denken aan Dr Jekyll en Mr Hyde... Niet dat ik het boek heb gelezen, maar je begrijpt wat ik bedoel.'

De anderen lachten: 'Ja, ja, we snappen het wel!'

Daisy lachte ook. Toen werd er aan de deur geklopt. 'Wie kan dat in hemelsnaam zijn, zo vroeg?' vroeg de vriendin-

nen zich hardop af, maar Daisy mompelde: 'Ik ben bang dat ik een redelijk idee heb.'

Nadat ze de voordeur had geopend, vroeg ze: 'Majoor Mannings?'

'Lieve hemel, mevrouw Prendergast, hoe weet u dat?'

'Uw uniform komt van dezelfde stomerij als dat van Ralph, dat kan ik ruiken. En sinds hij operaties voor u is gaan vliegen heb ik natuurlijk op dit moment zitten wachten.'

De man die voor Daisy stond wist van tevoren dat de jonge vrouw die de deur van dit bescheiden flatje zou opendoen stekeblind zou zijn, maar nog meer opvallend was haar fysieke verschijning en haar zelfverzekerdheid. Ze was uitzonderlijk mooi: rijzig, bevallig, en blond.

Haar blonde haar vormde een aureool van wilde krullen rond haar hoofd. Niet zoals de golvende permanentjes die in de mode waren, maar een bos natuurlijke krullen zoals die van Shirley Temple. Ze zag er in alle opzichten bijzonder aantrekkelijk uit, zelfs tamelijk sexy: zandlopersilhouet; Hollywood glamour, zeg maar—de majoor moest even slikken. Maar terwijl ze daar zo voor hem stond, fronste Daisy haar wenkbrauwen en hij schrok er een beetje van. Het enige wat je kon zien waren afstotelijke spleten, en wat er overbleef van haar ogen deed denken aan nogal onsmakelijke roereieren. Terwijl ze fronste, verleenden de lege holtes van Daisy's verschrompelde ogen iets angstaanjagends aan haar gezichtsuitdrukking. Dit was wat haar klasgenoten 'de Medusa blik' noemden.

'Komt u binnen, majoor. Ik zal mijn vriendinnen vragen ons nu alleen te laten.'

Even later verlieten haar drie studiegenoten de woning in een bedrukte stilte. Zo vriendelijk als ze kon, zei Daisy: 'Bedankt voor jullie hulp, meisjes, en succes met dat examen. Ik ben bang dat ik deze keer niet mee zal kunnen doen.'

Toen ze de anatomische modellen die op de keukentafel lagen aan de kant had geschoven en zij en haar bezoeker

allebei hadden plaatsgenomen, zei Daisy: 'Ik neem aan dat u hier bent vanwege Ralph?'

'Ja, helaas, mevrouw Prendergast.'

'Alstublieft, noem me Daisy. Ik weet dat ik voor u maar een jong meisje ben... Vertel me wat er gebeurd is.'

'Wel, D voor Daisy is afgelopen nacht veilig op de basis geland, maar Ralphs levenloze lichaam werd naar de ziekenboeg gebracht, en later kregen we bericht van onze medische officier dat hij dood was. We konden niets meer doen.'

De jonge vrouw zei niets. Ze zat aan de keukentafel en fronste haar wenkbrauwen. De majoor tuurde aandachtig naar haar gezicht; bij blinde mensen, veronderstelde hij, was het niet onbeleefd om dat te doen aangezien zij er niets van merkten. Hij zag nu dat haar onderlip trilde, hij zag hoe haar kin lichtjes wiebelde terwijl ze zichtbaar haar tranen bedwong. Hoe lang zou ze het nog volhouden voordat ze instortte?

'Gaat het... eh... Daisy?'

Het trillen stopte; ze schudde het van zich af en vermande zich.

'Ja... ja. En nu u toch hier bent, kunt u me net zo goed meteen meenemen naar de luchtmachtbasis!'

'O? Ach ja, ik begrijp het. Ja, natuurlijk!'

'Heeft dit meisje mij nu net zitten commanderen?' vroeg majoor Mannings zich af, terwijl hij en Daisy Londen uitreden in zijn grote zwarte limousine.

Voor hem was dit zeer ongewoon. Hij was de bevelhebber van een groot RAF-station in Essex; hij had als 'CO' (Commanding Officer) de leiding over ongeveer zeventig bommenwerpers, Lancasters, 'echte joekels' zoals hij ze graag noemde. Een behoorlijk drukke en veeleisende job die enorme verantwoordelijkheden op de schouders van een man deed neerkomen. En hij had er langer over gedaan dan de meesten om zo'n positie te bereiken, omdat zijn RAF-carrière maar langzaam vooruit was gegaan sinds de Grote Oorlog...

De laatste tijd had hij, net als overal binnen Bomber Command, zware verliezen geleden door de massale aanvallen op Berlijn. De ene nacht na de andere ging een behoorlijk aantal bommenwerpers verloren tijdens hun langeafstandsoperaties diep in het Reich. Overal in het land keerden bemanningen niet terug naar hun basis.

De operatie van afgelopen nacht was echter goed verlopen, zelfs tamelijk succesvol geweest. Zijn mannen hadden deel uitgemaakt van een stroom van 800 vliegtuigen, maar de verliezen waren beperkt gebleven. Misschien wierp het nieuwe systeem van dichte formaties toch wel vruchten af. Niettemin was een van zijn beste piloten omgekomen, ook al was zijn Lanc ongedeerd naar de basis teruggekeerd.

Dus niet alles was naar wens gegaan. Nu Ralph dood was, moest hijzelf, de CO van de vliegbasis, naar Londen rijden om het de weduwe te vertellen. Dat was nu de vaste procedure op zijn station en het was dezelfde Ralph Prendergast die erop had aangedrongen dat het zo zou zijn. 'Vindt u ook niet, commandant, dat dat het minste is wat u kunt doen als een van ons sneuvelt?' Zo'n welopgevoede jongeman... Er was echter nooit sprake van geweest om de weduwe mee te nemen naar de luchtmachtbasis!

Terwijl ze verder reden door het open land, verwonderde majoor Mannings zich over het blinde meisje dat naast hem zat. Ze droeg nu een donkere bril, twee eenvoudige zwarte schijven in een draadmontuur, en ze had een witte bamboestok aan haar zijde en een bruine leren handtas op haar schoot. Maar wat echt griezelig aan haar was, was haar totale kalmte. Geen snik, geen geluid, geen traan van haar kant. Op weg naar Londen had de majoor er vreselijk tegenop gezien dat hij opnieuw te maken zou krijgen met een jonge oorlogsweduwe die volledig zou instorten als ze het nieuws hoorde dat hij kwam brengen. Maar bij deze jonge dame was er geen sprake geweest van het gebruikelijke spektakel. Geen gegil, geen gehuil, ze had zich niet op de grond geworpen om met haar vuisten op de vloer te slaan.

Dat was een grote opluchting, maar het voelde toch een beetje vreemd om nu naast die strenge blinde Sfinx te zitten, die nog steeds hevig fronste, en om in complete stilte terug te rijden naar de luchtmachtbasis...

Uiteindelijk kon de majoor het niet meer uithouden, hij moest iets zeggen. 'Vertel eens, eh, Daisy, je lijkt me niet iemand die makkelijk huilt, nietwaar?'

'Nee, u hebt gelijk. Maar geloof me, als ik kon huilen, zou ik het doen.'

Ze reden een tijdje door en toen vroeg Daisy: 'Heeft u Ralphs lichaam nog gezien? Was hij erg verminkt?'

'Ik zou het niet weten, ik heb hem niet gezien, nee.'

Daisy fronste haar wenkbrauwen nog meer. 'Wat vreemd.'

'Ach weet je, je krijgt bericht van de medische officier en je handelt er gewoon naar. Ik vond het niet nodig om het lichaam zelf te gaan aanschouwen als zodanig.'

'Nou, ik wil het zien, als dat mag. Dat wil zeggen: met mijn vingers aanraken, natuurlijk.'

'O ja, absoluut! Je wordt naar het mortuarium gebracht, als je dat wenst... Dus daarom moest je zo nodig met mij mee... Weet je, het was Ralph zelf die ervoor heeft gezorgd dat ikzelf, of een van mijn hogere officieren, het nieuws persoonlijk zou overbrengen.'

Toen schoot de majoor iets te binnen. 'Zeg, Daisy. Vanavond hebben we weer een operatie, ik zal het behoorlijk druk hebben. Dus vind je het niet erg om met de trein terug naar Londen te gaan als we klaar zijn? Ik kan iemand regelen die je naar het station brengt... Of iemand kan je helemaal naar huis rijden?'

'Nee, niet nodig. Ik kan wel zelfstandig de trein nemen. De mensen zijn altijd zo aardig en behulpzaam. Ik vind altijd wel iemand die me aan boord kan helpen, en zelfs in een overvolle trein is een zitplaats bijna gegarandeerd.'

'O, uitstekend!'

Uiteindelijk belandde Daisy op een harde stoel in het directiekantoor van het mortuarium in Great Dunmow, een klein stadje in de buurt van het RAF-station van haar overleden man. De ambtenaar van middelbare leeftijd die haar ontving, verwonderde zich erover hoe aantrekkelijk dit blinde meisje eigenlijk was—hij moest er zelfs even van slikken. Toen zei hij langzaam, alsof hij tegen een kind sprak: 'Normaal gesproken zouden we u, als weduwe van de overledene, de pijnlijke plicht opdragen om uw dierbare te identificeren. Maar omdat u blind bent...'

'Ja, ja, ik weet het, ik kan Ralph niet wettelijk identificeren. Maar geloof me, ik zal toch wel weten dat hij het is. Ik wil alleen zijn gezicht aanraken. Ik wil als het ware zijn afwezigheid voelen en ruiken. Precies zoals normale mensen zouden zeggen: ik moet hem zien. Dus alstublieft, ik smeeek u.'

De directeur pakte de telefoon en vroeg een medewerker om de dame te komen ophalen, waarna zij beiden in een doodse stilte op zijn komst zaten te wachten. De man wist gewoon niet wat hij moest zeggen tegen dit blinde meisje met haar donkere bril en haar witte stok. Ze hield haar handtas met een hand op haar schoot en had haar kleine bruine koffer netjes op de grond naast haar stoel gezet. Ze zag er nog zo jong uit, vreselijk jong voor een oorlogsweduwe, als een klein meisje dat speelt dat ze volwassen is. Maar dat gold voor de meeste oorlogsweduwinnen die hij tegenwoordig in zijn kantoor ontving.

Toen ze eindelijk bij Ralphs lichaam was, legde Daisy haar handen op zijn hoofd en begon zijn gelaat met haar vingertoppen te strelen. Het was toch echt Ralph, de grote liefde van haar leven, de man op wie ze verliefd was geworden op haar zestiende en met wie ze bijna drie jaar getrouwd was geweest. Ze streelde zijn gezicht zachtjes, liefdevol, een tijdlang. Ze begon toch nog te huilen. Stille en slijmerige tranen kwamen spaarzaam uit de holtes van haar verschrompelde ogen en druppelden langzaam van onder haar donkere bril

over haar wangen. Na een tijdje vroeg ze de bediende met bevende stem: 'Neem me niet kwalijk, ik wil graag de wonden aanraken. Omdat ik blind ben, begrijpt u, kan ik alleen door de tast te weten komen hoe mijn man is gestorven. Zou u zo vriendelijk willen zijn om mijn handen naar de wonden te leiden?'

'Zeker, mevrouw. Ik zal de lijkwade weghalen.'

Er viel een stilte terwijl de bediende het laken terugtrok en op zoek ging naar de wonden. Daisy kon horen dat hij moeizaam slikte, waarschijnlijk vanwege haar, waarschijnlijk vechtend tegen zijn eigen tranen. Na een poos mompelde hij iets over 'het lichaam omdraaien', toen viel er een langere stilte terwijl hij het lijk heen en weer draaide en verder zocht. Uiteindelijk zuchtte hij en zei: 'Ik kan echt geen wonden vinden, mevrouw, het spijt me zeer.'

'Dat is toch wel vreemd, is het niet?'

'Ik weet niet. Nu u het zegt, het is wel een beetje vreemd, ja.'

Daisy dacht hier over na, terwijl ze het lijk met haar vingertoppen beroerde, en vroeg uiteindelijk: 'U bent de man die de lijken schoonmaakt, neem ik aan? Hebt u ooit eerder een piloot gehad die tijdens een operatie gestorven is en geen wonden had?'

'Nee. Nu u het vraagt: nooit, mevrouw.'

'Dus toen u Ralphs lichaam waste, vond u het niet vreemd dat hij er geen had?'

'Nou, ik dacht er niet over na op dat moment. Ik denk dat ik ervan uit ben gegaan dat deze jongeman een burger was.'

'O nee, dit is Ralph. Pilootofficier Ralph Prendergast, hij was skipper op een Lancaster.'

'Ja, Ralph Prendergast, dat staat ook op het label dat aan zijn linkerteen hangt, samen met zijn dienstnummer en militaire rang... Ik moet het gemist hebben toen ik hem waste, het spijt me zeer.'

Terwijl ze aan het praten waren, bleven Daisy's vingertoppen op en neer gaan over het lichaam van haar dode man,

waarbij ze zelfs de meest intieme delen niet oversloeg, waardoor de lijkverzorger weer hard moest slikken. Na een tijdje zei de blinde jonge vrouw: 'Heel erg bedankt voor uw geduld, u hebt mij geweldig geholpen.'

Terug in het kantoor van de directeur van het mortuarium legde Daisy de situatie aan hem voor. Ze deed een bewuste poging om rustig en eerbiedig te klinken, een toon die haar niet van nature kwam, en vroeg of het misschien mogelijk zou zijn om een autopsie op de overledene uit te voeren om de doodsoorzaak vast te stellen, 'Dat wil zeggen, als dit nog niet gebeurd is.'

'Nou nee. Normaal gesproken doen we geen autopsie op dode piloten. U begrijpt toch zeker wel waarom?'

'Ja, maar nu blijkt dat mijn overleden man geen wonden heeft!'

'Wel, ten eerste hebben we nog geen bevestigde identificatie. Officieel weten we niet dat het om uw man gaat.'

'Oké, dat begrijp ik. Ik zal mijn schoonmoeder bellen zodra ik een telefoon kan vinden. Ik neem aan dat een moeder het recht heeft om haar zoon te identificeren?'

'Ja, ja, natuurlijk. Maar dan nog. Zoals ik al zei, we ontvangen te veel overleden vliegeniers.'

'Maar hoeveel daarvan vertonen geen enkele wond? Dat is wat ik zou willen weten.'

'Maar u bent blind! Hoe kunt u daar zo zeker van zijn?'

'Ga dan zelf kijken! Er is geen enkele wond te vinden. En heb ik als weduwe dan niet het recht om te weten wat er met mijn man is gebeurd?'

'Daar wringt nu juist de schoen, mevrouw. Het spijt me dit te moeten zeggen, maar ik ben bang dat uw verdriet u op een dwaalspoor heeft gebracht. U klampt zich vast aan strohalmen. Alleen maar aan strohalmen.'

'Wat heeft dat dat er nu mee te maken.'

Maar het was zinloos. Vanaf het mortuarium nam Daisy een taxi terug naar het RAF-station en eiste om de commandant te spreken. Ze werd onmiddellijk naar het kantoor van